DE ERFENISJAGERS

DOOR INA VERBURGH

„Anna, kind, zou jij geen zin hebben om je oom Johan tot steun te zijn en hem het leven wat te veraangenamen?" vroeg ik op zekeren dag aan mijn eenige dochter.

„Ik? In 't geheel niet!" klonk het openhartig en beslist uit mijn dochters mond, terwijl ze nonchalant op de leuning van de sofa heen en weer schommelde.

„Kindlief," hernam ik plechtig, „je oom is schatrijk, dat weet je?"

Anna schudde rebelsch het blonde hoofd.

„Foei, moeder, hoe komt u erbij? Om mij in te dringen bij zoo'n ouden knorrepot. Ik heb zijn akelig geld niet noodig!"

„Anna! Dwaas kind! Wees toch niet zoo eigenzinnig! Het zou voor ons zoo'n geruststelling wezen te weten dat je toekomst bezorgd was. Is het nu zoo onbillijk wat wij je vragen?" Tranen van teleurstelling kwamen mij in de oogen.

„Moeder, ga nu niet huilen! Ik wilde niet onaardig zijn. Ik wilde....ik zal naar oom Johan gaan, maar droog uw tranen dan! Ik zal gaan, dadelijk nog, maar, moedertjelief, ik doe het alleen voor u, niet voor dien akeligen oom!"

En weg was mijn achttienjarige wildzang de kamer uit, terwijl ze de deur achter zich dichtsloeg. Ik droogde mijn tranen en ging voort aan een handwerkje, waaraan ik bezig was geweest. Kinderen zijn een zegen, maar somtijds — een zorg.

Frits van Dalen. Hij wist niet dat ik van de kostschool was en zei dat hij blij was ook naar oom gekomen te zijn. Zijn moeder had hem gezegd eens naar oom's chrysanthemums te gaan kijken. Het was de eerste keer dat hij kwam en hij had er eerst geen zin in."

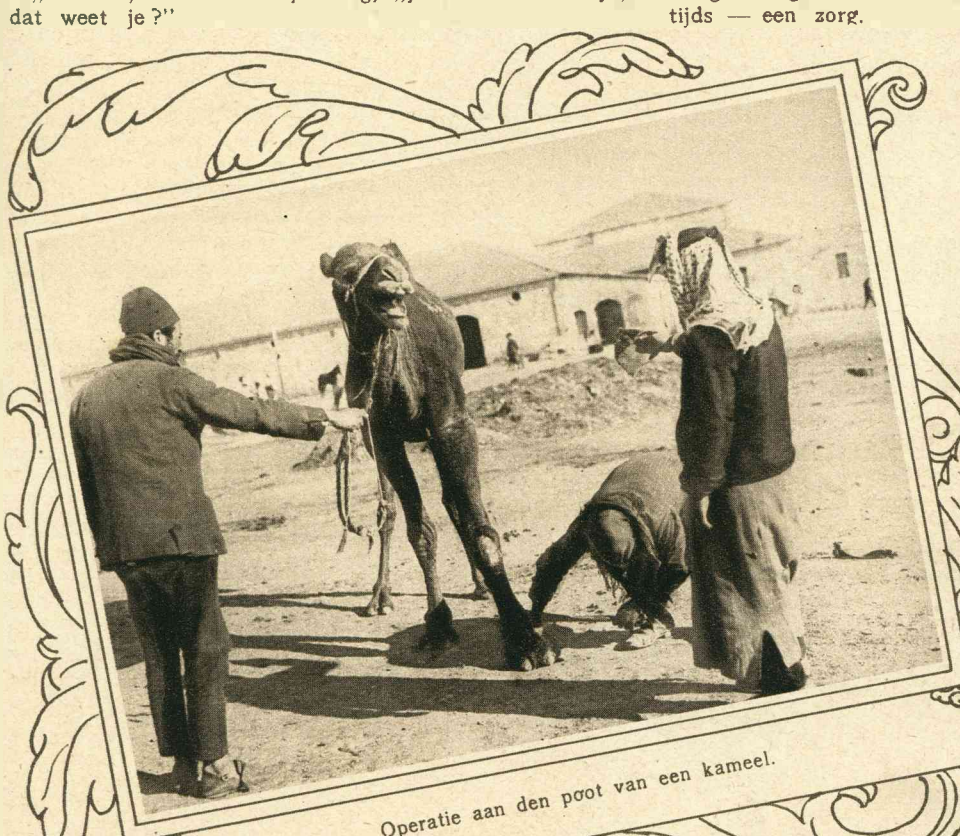
Ik was verstomd.

„Ik dacht het wel dat na tante's dood oom belegerd zou worden door erfenisjagers."

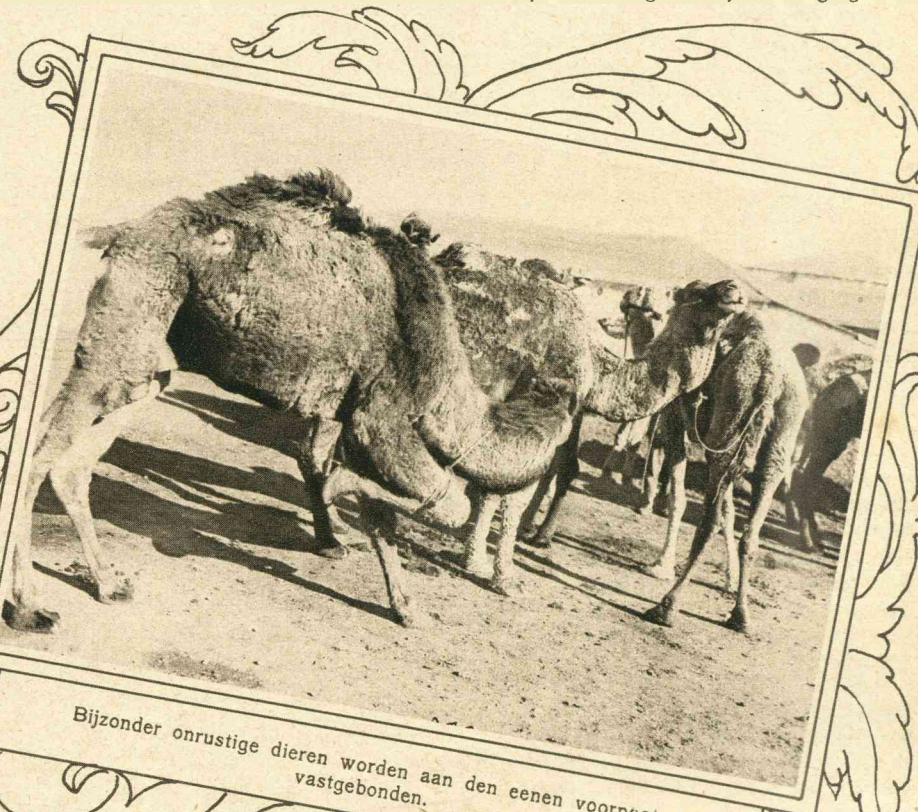
„De vliegen om de jam!" mompelde mijn man.

„Ik hoop dat je hem geen reden tot misnoegen gegeven hebt."

„Dat weet ik niet," antwoordde mijn dochter onverschillig. „Ik weet wel, dat het niet gemakkelijk is het oom naar den zin te maken. Mies vertelde, zij was een week geleden al gekomen met het vaste voornemen om zich bij oom verdienstelijk te maken, maar oom was erg koel en op een afstand en toen ze op de leuning van zijn stoel ging zitten

Operatie aan den poot van een kameel.

Bijzonder onrustige dieren worden aan den eenen voorpoot vastgebonden.

Een kameel-lazaret in de woestijn.

De reusachtige strijd, die tegenwoordig de halve menschheid in twee vijandelijke kampen scheidt, is niet tevreden met het mobiliseeren van millioenen en nog eens millioenen strijders. Hij maakt ook gebruik van de medewerking der voornaamste huisdieren, onze trouwe vierbeenige makkers. Bij de legers van de oorlogvoerende naties staan honderdduizenden, ja zelfs millioenen paarden die ondanks de overal gebruikte auto's zoo nuttig en onontbeerlijk blijken als nooit tevoren, en bij het opzoeken van gewonden op het slagveld — soms ook als trekdier en expres-bode — bewijst de hond onschatbare diensten. In de sub-tropische en tropische streken van Klein-Azië en Arabië echter, waar de Turken oorlogvoeren, verricht de kameel een groot deel van de diensten, die elders door het paard worden bewezen; daar dient hij als last- en rijdier.

Ofschoon de treinverbindingen in die streken bijna niet zijn onderbroken, kan de spoor toch onmogelijk het vervoer van alle menschen, van al het oorlogsmateriaal en alle levensmiddelen bewerkstelligen. Daarom vindt de kameel, in die streken sinds menschenheugenis gebruikt als lastdier, overal gelegenheid zich nuttig te maken. Over berg en dal, over verwaarloosde wegen, waar uren lang geen druppel water te vinden is, draagt hij in de brandende zon de zwaarste lasten. Geen wonder dus, dat die dieren, hoe bescheiden en weinig-eischend zij ook zijn, toch op tijd wat rust en verpleging noodig hebben. Om deze reden heeft het Turksche leger-bestuur afzonderlijke kameel-lazaretten ingericht, waar de dieren zooals men op de bijgaande foto's ziet, door deskundigen worden behandeld.

Het verbinden van een zeere plek op den rug van een kameel.

Bijzonder lijden de kameelen door den druk van het zadel, dat bij hun waggelenden gang niet vast op hun rug blijft liggen. Terwijl het bij de stammen van Klein-Azië van oudsher gebruikelijk was de kameelen bij karavaanreizen dikwijls weken lang met zadel en last op den rug te laten staan — gedeeltelijk uit gemakzucht, gedeeltelijk uit vrees voor onverwachte aanvallen van Bedoeïnen — hebben de Turksche militaire overheden strenge bevelen gegeven, deze dieren aan halteplaatsen en des nachts in ieder geval van hun last en zadel te bevrijden. Het gebeurt toch zeer dikwijls, dat een kameel zeere plekken op den rug krijgt.

Zij worden dan in het lazaret door deskundigen behandeld; de kameel geniet zoolang rust, totdat de wond genezen is, en wordt dan van een licht zadel voorzien.

Moet er b.v. aan den poot van den kameel een operatie plaats vinden, dan wordt de aandacht van het dier, zooals op de eene foto te zien is, afgetrokken door het heen- en weerslingeren van een in het oog vallend voorwerp door een der assistenten.

Dikwijls komt het voor, dat een kameel onderweg zijn poot breekt en niet verder kan. Zoodanig gewonde dieren mogen volgens den Koran niet gedood worden of als spijs voor menschen dienen. In den strijd gedoode dieren worden echter met voorliefde opgegeten.

Anna haalde den neus op. „Wat zou dat, moeder?"

„Je opvoeding heeft ons veel geld gekost!"

Anna sprong van de sofa en ging aan het raam staan. „Jeugd is de lente van het leven, staat er in de boeken te lezen, waarom zou ik dan mijn jeugd begraven, om een brompot als oom Johan op te passen?"

„Luister eens, Anna! Sinds tante Suze gestorven is, gevoelt oom zich erg eenzaam. Daarom zou je vader en ik gaarne zien, dat jij zooveel mogelijk oom ging opzoeken om hem zijn eenzaamheid wat te veraangenamen en hem zooveel mogelijk behulpzaam te zijn. Hij moet zijn geld toch aan iemand nalaten, waarom dan niet aan jou? Wij zijn niet zoo gefortuneerd als we gaarne zouden wenschen, en oom geeft niets om ons;..... een beetje tactvol optreden van jou, zou je dus niets dan voordeel kunnen brengen!"

„Moeder," riep Anna beleedigd uit, „hoe kunt u zoo praten, het stuit mij tegen de borst...."

„Daar heb je nicht Betsie," ging ik voort, „ik zag haar gisteren met een grooten bouquet rozen naar oom gaan. Jij behoeft hem geen rozen te brengen, hij heeft er zelf zooveel in zijn tuin, dat hij het misschien als een beleediging zou beschouwen. Maar ga dikwijls naar hem toe en wees lief en gedienstig. Amuseer hem met je vroolijk en opgeruimd humeur."

Met het koffieuur was zij nog niet terug en mijn man en ik gebruikten de koffie samen; mijn man miste zijn dochter: wat was het huis zonder zijn zonneschijntje.

Ik vertelde hem waar zij heen was.

„Zoo! Hoe komt ze daar zoo toe?"

„Och," zei ik diplomatiek, „het kind moet een beetje afleiding hebben."

Tegen zeven uur kwam ze eindelijk thuis, opgewonden en met gloeiende wangen. Haar donkere oogen tintelden van levenslust. Ik was verrast, toen ik haar zoo opgewekt zag.

„Wat is de tijd gauw omgegaan," riep ze uit. „Ik ben blij dat ik gegaan ben."

Ik slaakte een zucht van verlichting.

„Heb je met oom schaak gespeeld?" vroeg ik belangstellend. Ik wist dat mijn broer dat gaarne deed.

Anna schudde het hoofd. „O, nee! oom heb ik niet eens gezien. Toen ik kwam, deed hij zijn middagslaapje en daarna hebben wij ons zoo geamuseerd, dat we hem geheel vergeten hebben."

„Wij?"

Annie schaterde het uit.

„Ja, Mies was er ook! En Dora Verster. Ze waren ook gekomen om oom gezelschap te houden. En later kwam met haar blonde krullen tegen zijn grijze haren, zei hij nijdig, dat ze niet in zijn oor moest blazen, want dat kietelde hem. En hij liep boos de kamer uit."

„Oom zal Mies doorzien hebben," merkte ik afkeurend op.

„O, zij was het niet alleen. Dora wilde hem wat voorzingen, maar hij zei: hij had muziek genoeg aan de krekels in het gras en de kikkers in de slooten!"

Ik slaakte weer een zucht van verlichting.

„Ik hoop dat jij oom's wenschen en neigingen beter begrepen hebt?"

Annie zweeg een oogenblik.

„Ja, ik begreep uit hetgeen Dora en Mies vertelden, dat oom niet graag had, dat we ons met hem bemoeiden. Daarom heb ik voorgesteld hem alleen te laten en zijn we in den tuin verstoppertje gaan spelen."

„Wat!" riep ik verschrikt uit, bij de gedachte aan de verwoestingen die zij in oom's tuin misschien hadden aangericht.

„O, 't was dolletjes! We verbeeldden ons dat we weer klein waren. Ik ben eenmaal over het hekje gevallen en heb een stamroos gebroken, maar dat was niets: Frits heeft hem uit den grond getrokken. Ik kon het trouwens niet helpen."

„Ik begin te wenschen....," zenuwachtig liep ik de kamer rond, „dat ik je nimmer aangeraden had....."